

Priestor pre život

Cena časopisu Priestor pre život je zdarma. Budeme radi, keď vydávanie časopisu podporíte sumou 10 Sk. Touto sumou podporíte nie len vydanie ďalšieho čísla, ale aj organizáciu, ktorá ho vydáva. Preto Vám za to ďakujeme.

Ročník II. * číslo 13 - 2004 * cena zdarma

Úspešné dosušenie sena v kempu - a je to!

MILÉ DUŠE POETICKÝCH SLOVANOV

... nuž odišiel som, aj sa vrátil z dovolenky... (náš syn Bogdan slovo dovolenka spoetizoval tak, že dovolenka je to, čo dovolí... Lenka). Dovolili sme si aj s manželkou cestovať na našu dovolenku z Popradu na juhozápadné Slovensko vlakom, opakujem, že dovolili sme si ten luxus, pretože 1 cestovný lístok II.tr. na trati Poprad-Trnava stojí 379,- Sk včtetne (čechizmus) miesten-

ky... som vďačný, že si môžeme dovoliť ísť na dovolenku v rámci - tzv. euro-unionistického - Slovenska...!?

Pri pohľade z okna vlaku... tešíť sa z vyhrnutých rukávov hrdých budovateľov automobilového komplexu akejsi firmy „KIA“ (SlovaKIA) pri, vraj najslovenskejšom meste na Slovensku Žiline...“ Je to próza unionistického slovenska (to malé „s“ znamená, že

nám ho už zmenšili) poézia sa pýta, prečo vlastne?... ako je možné, že na tejto planéte ktosi vlastní ZEM... ako je možné, že zem kupujú, predávajú, vyvlastňujú, v mene čohosi a záujme kohosi, sa handrkujú ako na trhu... a pri tom OZ Proces 3 malo problém s malou plochou pre domčeky - chatky * Životného Priestoru pre bezdomovcov...

(dokončenie na str.3)

Úvahy hlúpeho Jana

Rozhodli sme sa aj v rubrike Hlúpy Jano publikovať rôzne názory od rôznych autorov. Uvítame každý príspevok ktorý môže ľudí mobilizovať od duchovnej lenivosti, stádovitosti a bezmyslienkovitému prijatiu akýchkoľvek právd a poloprávd. Nebojíme sa uverejniť akýkoľvek názor, ktorý vzbudí pozornosť či už negatívnu alebo pozitívnu. Preto vyzývame všetkých, ktorí cítia potrebu sa vyjadriť, verejne či

skryto, nech sa zapoja do tejto hry o plnohodnotný život. Táto hra o ŽIVOT môže byť veľkým naplnením a zmyslom pre mnohých ľudí. Aj negatívnu pozornosť radi privítame. Dnes sme si vybrali tému kresťanstva, zajtra to môže byť iná aktuálna téma. Ak tieto riadky bude niekto vnímať ako tvrdú kritiku kresťanstva,

skryto, nech sa zapoja do tejto hry o plnohodnotný život. Táto hra o ŽIVOT môže byť veľkým naplnením a zmyslom pre mnohých ľudí. Aj negatívnu pozornosť radi privítame. Dnes sme si vybrali tému kresťanstva, zajtra to môže byť iná aktuálna téma. Ak tieto riadky bude niekto vnímať ako tvrdú kritiku kresťanstva, tak podobnosť je čisto náhodná. Možno tieto riadky vzbudia diskusiu, že veriaci budú veriacimi viac ako boli, alebo odpadnú od vlašnej viery. Jedno aj druhé môže byť prospešné. Preto ak sa tieto slová dotknú duchovných vodcov, veďte podcovia: Kto po moje orie je priateľ môj, lebo šetrí môj pluh.

Editorial

BOŽIE MLYNY...

MOTTO

Kto je hlupák? Hlupák je ten, kto si myslí, že už nebude to, čo by nevedel.

Kto je chudák? Chudák je ten, kto vidí krásy sveta a nevidí za nimi obraz stvoriteľa.

Kto je šťastný? Šťastný je ten, kto pochopil, že Láskou môže získať všetko a zároveň prijal svoje miesto vo svete.

Držite v rukách trináste číslo Priestoru pre život. Trinást, Pán Boh pri nás, tak akosi sa to hovorí. Objavíte v ňom témy ktoré môžu zarezonovať v mnohých s nás ak ich naďalej budete čítať srdcom. Pociťili sme potrebu v dneš-

nom čísle oslovit kresťansky zmýšľajúcich ľudí, ktorých je vraj na Slovensku 90 percent. Možno toto oslovenie kresťanov vyprovokovali aj výhradné varovania kresťanov ako je tento: **“To že bezdomovci existujú je len ich chyba, pijú, fajčia sú leniví a nevzdelaní. Poznám primátora a zariadim zbúranie kempu alebo aspoň petíciu. Som kresťan a nehanbím sa za to, váš časopis som si podporoval sumou 20 Sk. Keď čítam ako ohovárate kresťanov už nikdy si PPŽ nekúpim a budem odhovárať od toho všetkých.”**

Takéto a podobné hlasy zazneli a tak sa snažíme s tým niečo urobiť. Nechceme ani tak napádať a kritizovať kresťanov, možno chceme vzbudiť v nich skutočnú vieru. Ideme s kožou na trh, a ak zasievame niečo zlé, tak nám tú kožu niekto vypráší. Ak nie, tak pomôžeme veriacim ešte viacej veriť. Takže všetci slúžime jednému cieľu a pokorit ľahostajnosť, apatiu, vlašnú vieru môže byť spoločné víťazstvo. Pokúšame sa oživiť náš časopis aj inými témami, okrem tých ktoré už poznáte. Aj tak veríme, že neodradíme svojim vraj protikresťanským časopisom väčšinu veriacich. Boli by sme radi, keby ste svoje vnímanie vyjadrili a nebojíte sa aj Vašich kritických hlasov, milí čitatelia. Dávame Priestor pre život všetkým, dobrým aj zlým, veriacim aj neveriacim, bohatým aj chudobným, skrátka všetkým. Spoločným víťazstvom môže byť pohnutie ľadov v našich srdciach, a to za nás nespraví Božia vôľa, no naša vôľa ľudská, ktorá má tiež Božiu podstatu. Nebojte sa reagovať na naše fantazmagórie, polopravdy či malé pravdy, lebo Vaše poznanie je spoločným väčším poznaním.

Nášmu kempu zas hrozí zbúranie, dostali sme rozhodnutie z Mesta Martin o odstránení kempu v termíne do 30 dní. Zdôvodnenie je jasné, vraj robíme niečo čo je v rozpore s verejným záujmom. Nie je nám síce jasné aký verejný záujem porušujeme a určite budeme žiadať vysvetlenie, aké a čo sú to verejné záujmy. Dva roky sa pasujeme s týmto problémom, neplatí, že pozemok netreba vyvlastňovať, ani nestavíme trvalé stavby. Napriek tomu komusi to leží v žalúdku. V dnešnej dobe sa postavilo mnoho fabrik na zelenej lúke, stavajú sa aj veľkolepé chrámy, prečo by sa nemali stavať aj skromné obydlia pre tých posedných? Ak si myslia tí, čo nám chcú uškodiť, že nás tým nadväťujú, tak sa veľmi mylia. Tí čo majú málo sa ľahko vzdávajú svojho mála, no verte, že každý takýto počín od „závistlivcov“, či ako ich nazvať, je uhryznutie do vlastného nosa a naštvanie vlastnej tváre.

Redakcia PPŽ

<http://proces3.webpark.sk>

Príbeh či svedenie milienky vraha, ako sa volá rozprávanie ktoré uverejňujeme na pokračovanie, je skutocným prežitým príbehom. Napísala nám ho pisateľka, ktorá túto svedenie napísala ako hru či rozprávanie. Je s prostredia takzvaného podsvetia minulého režimu, no aj dnes je stále aktuálny.

Svedenie milienky vraha Časť druhá

Po nejakom čase, sa Pavol spomätal a policajti na nás neprišli ani náhodou, pretože sme putierali zo striekacky otlacky prstov a Pavol tam šikovne otláčil jeho prsty. Došli nám peniaze. Zajtra ideme, mám dobrý typ. Zahlásil Pavol. Ráno sme tam zavolali. Nikto nebol doma, ani susedia. Výťah sme privolali na naše poschodie. V byte začal brechať pes, podľa hlasu malý. S tým nerátal, ideme preč. Počula som Pavla. Počkaj, otvor. Povedala som. Mala som skúsenosti so psami. Od malička som s nimi rástla. Pes vybehol na chodbu, bol to pudlík trpasličí. Prihovorila som sa mu a on prišiel ku mne. Vzala som ho na ruky a vošla dnu. Stoj pri okne, a keď príde žltý žigulák, povedz mi. Išiel na isto, vzal peniaze a zlato, psa sme nechali dnu a za sebou zamkol.

Večer sme šli do pivárne. Predstavil ma kamarátom. Jeden dosť pekný, ovešaný zlatom, zahlásil: Nová? Vybral z vrecka zväzok peňazí a položil ho na stôl. Predaj mi ju. Povedal. Pavol chvíľu váhal, aj ja som bola šokovaná. Napätie rástlo. Je to málo, viac mi zarobí. Nakoniec vyšlo z Pavla. Ako chceš a zobral peniaze späť. Vydýchla som si. Po chvíli som potrebovala ísť na WC. Idem s tebou, povedal Pavol. Na chodbe ma chytil za ruku. Toho frajera, čo ta chcel, musíme dostať. Medzi tým zlatom bol jeden náramok falošný s pravým puncom z Turecka. Zober ho a snaž sa byť s ním sama. Skús ho predat. Pýtaj 30 tisíc. A vopchal mi do ruky asi 5 cm široký, pekne tvarovaný šperk. Tvár sa, že ti imponuje. Keby som sa stratil, ráno sa stretneme u mňa. Dodal. Vrátili sme sa k stolu. Asi po polhodine prišiel nejaký chlapec pre Pavla, že niečo súrne pre neho má. Má ísť s ním. Vtedy mi došlo, kam telefonoval, keď sme boli vonku. Daj mi na ňu pozor a nezabudni, ruky preč, je moja. Povedal, pracháčovi. Ten sa len usmial. Pavol odišiel a on ma zobral pred nočný bufet, že tam má schôdzku. Ako sme tam stáli, vybrala som náramok a začala som sa s ním hrať. Zobral to aj s navyjakom. Čo to máš? Opýtal sa a začal si ho prezerať. Dostala som to od Pavla. Povedala som pravdu, aj keď nie celú. Prezrel si punc a chcel ho kúpiť. Kolkó? opýtala som sa. Priučila som sa pri Pavlovi, že nikdy nesmiem prvá povedať cenu, možno dá viac. Dvadsaťpäť, povedal. Tridsaťpäť. Ja na to. Tridsať, povedal a bolo vidno, že už neprihodi, ale toľko chcel Pavol. Súhlasila som, bola som spokojná. Nemám tu toľko, ideme ku mne. Po skúsenostiach pri Pavlovi som zaváhala. Zbadal to. Neboj sa, sľúbil som Pavlovi, že sa ňa nedotknem. Ideme. Povedal. Chceli sme prejsť cez cestu na nočný spoj. Hľadala som lístok v kabelke a tak som zaostala. Počula som, ako hovorí. Auto neberiem, keď pijem. Zrazu pri ňom, ako blesk z jasného neba zastalo auto. Vyskočili dvaja Jugoši a vzali ho medzi seba. Kde je tá dodávka, tí rusi prišli za nami, že si ju neodovzdal. Skončil si, kamarát, povedal ten väčší. Snažila som sa stratiť za rohom. Nepočúvala som, v hlave mi hučalo. Výstrel a druhý... Ticho. Auto odišlo s pískajúcimi kolesami. Ako vo sne som sa zastavila, vrátila a zastala nad ním. Ležal doluznačky na chodníku, krv začala spod neho vytekať...

Preč, len preč, prebehlo mi myslou.

Keď som zazvonila u Pavla, hneď otvoril dvere. Povedala som mu, čo sa stalo. Do frasa, prídu poliši. Ja mám alibi, ale ty musíš zmiznúť. Ešte, že som ňa od začiatku volal iným menom. Nikto nevie, ako sa voláš naozaj. Videli nás s ním v tej krčme.

Vytočil číslo, dohodol všetko za 15 minút a prišlo pre mňa auto. Keď sa všetko ukludní, prídem pre teba. Mlčky som nastúpila. Bolo mi do plaču.

Na chate v cudzom meste som strávila tri mesiace. Bez akéhokoľvek kontaktu. Vela som rozmýšľala, ale nikdy ma nenapadlo Pavla opustiť. Určitým spôsobom mi imponoval a milovala som ho. Prišiel deň, keď zastalo Pavlovo auto pred chatou. Chýbala si mi, ani jedna nie je taká dobrá v posteli, povedal, keď som sa rozplynula v jeho náručí. Je klud, môžeš sa vrátiť, dodal. Doma otvoril chladničku a bola plná šampusu. Oslávili sme to. Ráno ideme pracovať. Zahlásil.

Ráno sme nasadli do auta. Cestou do cudzieho mesta som hľadala v zozname. Znovu telefóny z miestnej búrky a hľadanie ulíc. Prešli sme štyri byty. Málo. Čo tí ľudia nemajú peniaze? Zahlásil. Ešte posledný a ideme domov. Dodal.

Prebehla nám mačka cez cestu, zarazilo ma. Som strašne

Každá situácia sa dá riešiť!

Dostal sa mi do rúk Váš časopis Priestor pre život. Blahoželám Vám, že popri Vašej životnej tragédii nestráate aktivitu a nevesiate hlavu do piesku, ale konáte a teda máte chuť žiť plnohodnotný život. Fandím Vám.

Prečo Vám pišem? Lebo i ja som bola kedysi na tom veľmi, veľmi mizerne a možno biednejšie ako niektorí z Vás. A dnes? Dnes žijem nádherný život, plnohodnotný a som aj veselá, aj šťastná. Ba dokonca som veľmi bohatá! Nie, ja nemám peniaze, lebo mnohí si pod pojmom bohatstvo predstavujú hromadu peňazí. Ja som našla INÝ POKLAD. Aký? Dozviete sa, ak si prečítate môj príbeh.

Bola som kedysi pekné a šikovné dievča, v študovala som vysokú školu a potom sa mi život začal rozšypať medzi prstami. Sklamanie, rozvod... nakoniec pijatika. Stala som sa silnou alkoholičkou. Nemala som domov, lebo rodičia mi nedovolili piť a ja som alkohol veľmi potrebovala. Bol to viac ako strašný život. Vo chvíľach triezvosti mi išlo srdce puknúť od žiaľu za deťmi, za normálnym, bežným životom. Bez domova, bez schopnosti byť triezvou som sa pretĺkala životom v nesmiernych psychických mukách. Prešlo 20 rokov. Za ten čas som vystriedala desiatky manuálnych prác, ale nikde som nebola schopná pracovať, každá oblasť môjho života bola tragicky postihnutá. Hnoj môjho života a beznádej v ňom. Premýšľala som o samovražde stále častejšie. V tom období som sa vydala za zvláštneho muža. On nepil, ale bol mojim anjelom strážnym. Staral sa o mňa nepochopiteľným spôsobom a mal ma rád. Pri mne bol viac hladný ako sýty a takto to so mnou nadľudsky vydržal 5 rokov.

A potom, potom prišla ku mne moja už veľká dcéra a povedala mi - Mami, je tu niekto, kto ňa miluje. JE TO JEŽIŠ. Vysmiala som ju. Neverila som v Ježiša. A vôbec už som neverila v niekoho, nech by to bol ktokoľvek, kto by mohol milovať mňa, takú špinavú, takú katastrofálne zranenú a zraňujúcu.

A potom prišiel ten veľký deň s veľkým D. Stretla som ho. Prišiel do mojej biedy a zúfalstva. Kto? No predsa Ten, v ktorého som neverila. JEŽIŠ. Odrazu som vedela, že je pri mne a odrazu som bola nesmierne milovaná. Nikdy, ani vo sne ma nenapadlo, že môže existovať taká úžasná láska. Nebeská láska! Prvý raz v mojom živote som bola veľmi šťastná. A čo všetko spôsobilo stretnutie s Ježišom? Bola som uzdravená z ťažkej závislosti. Po vyše 20 rokoch som mohla začať plnohodnotne žiť. Boh mi dal veľa lásky. Začal meniť to, čo som si pokazila i vo vzťahoch s mojimi blízkymi... dal mi prácu, ktorá ma baví, zlepšilo sa aj moje finančné zabezpečenie. Odvtedy som nikdy nebola hladná a nemala som v ničom núdzu. Boh sa o mňa stará a ja ho nesmierne milujem. Nechcem žiť bez Neho ani chvíľu, je to môj najlepší priateľ, ktorý ma denne chráni od zlého a teda i od alkoholu. Vyše 9 rokov prežívam nádherný sen plnohodnotného života a plného radosti a pokoja. Takéto dary nedostať nikde na svete, takéto dary dáva iba Boh.

Prečo Vám to pišem? Lebo Vy prežívate ťažké zápasy života. Vy viete, čo je nešťastie a tragédia. Vy trpíte. Vy strácate nádej, vy neveríte, že krásny život je tu i pre Vás. Ale Boh Vás miluje a chce Vám pomôcť. Tak ako pomohol i mne - A ja ponúkam teraz Vám riešenie i pre Váš život. Lepšie riešenie ako je Ježiš, neexistuje. Lepší priateľ, ktorý miluje a nič odo mňa nechce,

ktorý má vždy na mňa čas a ochotne a s láskou vypočuje každý môj problém.

Ježiš nie je náboženstvo, ktoré Ho vtesná do kostolov a tam Ho raz za čas navštívi. Ježiš je OSOBA, s ktorou je možné mať kontakt, rozhovory, teda vzťah.

I Vy môžete nájsť zmysel svojich životov, nájsť radosť a pokoj i chuť žiť a ja Vám ponúkam Toho, kto mne veľmi pomohol a zmenil môj život o 360 stupňov.

želám Vám, aby ste i Vy našli POKLAD najväčnejší, ktorý nikto nikdy nemôže vziať a ktorý Vás nesmierne obohatí. Zo srdca.

DANA

Vážená čitateľka Dana.

Oslovenie „vážená“ nie je prázdne gesto, ale zámerne zvolené slovo. Pretože sila Vášho životného príbehu si zasluhuje úctu a obdiv k Vám, k osobe, ktorá si ho prežila. Je dôkazom pre nás všetkých, že aj keď človek padne na úplne dno, stále je pre neho pripravená šanca daný stav zmeniť. Nech by bolo naše dno akokoľvek hlboké, tesne v našej blízkosti sa nachádzajú schodíky, ktoré ponúkajú po stupienkoch cestu von, opäť do svetla sľúbených dní tohto života. Asi takmer každý človek, ktorý sa práve celou svojou bytosťou dotýka takéhoto temného dna ma pocit, či dokonca presvedčenie, že nijaké schody, nijakú šancu ani možnosť vyjsť zo svojej situácie nevidí. Môže to byť dokonca pravda - ak sa díva z nesprávneho uhla pohľadu. Riešenie je, vidieť veci inak, ako sa zdajú. Riešením je, spraviť prvý, malý krôčik pohybom vlastnej vôle. Je nutné len jedinú - ROZHODNÚŤ SA! Podmienkou je vlastné presvedčenie. V okamihu vlastného rozhodnutia sa pred človekom náhle vynorí cesta nahor, dostane sa mu dar, vidieť dané veci v inom svetle, pocíti v sebe silu kráčať, vystupovať po malých krôčikoch z pekla von. Znie to veľmi teatrálné, znie to možno ošúchane, ale je to pravda, je to realita, je to skutočnosť. Vesmierne zákony takto naozaj fungujú. Rozhodno to teda nie je nemožné. Veď Vy, pani Dana, ste sa o tom presvedčili na vlastnej koži a duši. Takže kľúčom je - rozhodnutie človeka. Musí byť hlboké, úprimné, odhodlané! A to je práve nesmierne ťažké. Práve tento prvotný krok vyžaduje takmer nadľudské úsilie, prijať takéto kvalitné rozhodnutie. A práve v tomto bode je vnútorná viera mimoriadne dôležitá. Dodáva potrebnú silu, odvahu, vytrvalosť. Poskytne človeku všetko, čo mu umožní dokráčať začatú cestu až do cieľa.

Vy, pani Dana, ste túto silu stretli pod menom Ježiš. V takej podobe a pod týmto menom Vás sprevádza dodnes. Netvrďím len, že Vám VERÍM. Ja VIEM, že táto sila je, existuje, pôsobí. Aj u mňa sa tak stalo a dodnes sa deje. S jediným, nepodstatným rozdielom. Vam pre mňa iné meno. Vôbec nie je dôležité, v akom mene sa ku nej obraciam. A tak by som v tejto súvislosti chcela k Vášmu príbehu len dodať malé upresnenie, ktoré však môže byť pre mnohých ľudí zásadné.

Všetkým, ktorí sa cítia priblížiť na dno svojich prepastí, všetkým, ktorí stratili nádej a silu ešte niečo riešiť. Všetci tí, ktorí v ponížujúcom zúfalstve vlastných špin už chcete len dožiť svoje dni života. Všetci, ktorí sa nemáte čoho chytiť a cítite sa zbytoční a opustení Bohom..... Vedzte, že aj pre Vás ešte existuje záchrana. Vedzte, že aj Vy máte šancu prežiť zázrak znovuzrodenia na vlastnej koži. Netrápte sa, nezúfajte, ak vám slovo Ježiš nič

nehovorí. Nerezignujte, ak vám nie je blízke. Táto sila, táto záchrana, tento zázrak má veľa mien a ešte viacej podob. Je tu pre vás vždy a všade a nezáleží jej na tom, ako ju chcete oslovať. Nenárokujú si na nič a nepodmieňujú svoju prítomnosť ničím. Ona jednoducho JE, ona existuje. Všetko, čo sa od teba, človek, žiada, je Tvoja plná dôvera v jej existenciu. A na tej sa nezmení nič, či si ju nazveš Ježiš, Boh, Tao, Jehova či Vesmír, Univerzum, Stvorenie, Majster či Inteligencia..... Osloviť si ju ako chceš. Ty, človek, si jej rovnako blízky stále, bez ohľadu na tvoje meno a postavenie. Tak aj ty si jej nájdíš meno, ktoré ti ju priblíži čo najviac. A nepochybuj o tom.

Považovala som za potrebné veci takto vyjadriť, lebo viem z vlastných skúseností, že veľa ľudí nie je naklonených ku kresťanskému vnímaniu Boha. Nech je to už spôsobené často nešikovnou propagáciou vnucujúcou jedinou možnú formu tejto univerzálnej sily, alebo znechutením zo správania ľudí, ktorí o Ježišovi viac hovoria, ako ho žijú, na tom teraz nezáleží, to nie je téma tohto článku. Jedná sa mi o to, že ak sa niekto cíti otupený voči slovu Ježiš, neznamená to, že je zatratený, neznamená to, že pre neho niet zázrakov, ktoré zakúsili ľudia, ktorým práve Ježiš pomohol. Šance sú aj pre nich rovnaké. Nie sú o nič ukrátení, nie sú znevýhodnení, v zmysle vyššie uvedených riadkov.

Vy všetci, ktorí sa práve nachádzate v podobne ťažkej situácii, verte, že na začiatok sa od vás žiada iba vaše rozhodnutie. Urobte ho. Všetko ostatné ku vám príde samo, aj mapy, ktorými budete vedieť kráčať ďalej. Nie len ja, ale určite ešte veľa, veľa ďalších ľudí vám všetkým držíme palce! Lebo chceme, aby ste sa nám z vašich otrockých závislostí a beznádejných labyrintov vrátili späť medzi nás, obyčajných, bežných ľudí. Aby ste opäť s nami riešili naše bežné, každodenné problémy, ktoré bývajú nepríjemné, ale nejde v nich o život. Držíme vám palce, aj keď sme my ostatní často nevrlí, priechni, možno nie vždy čestní, sebeckí a niekedy zle naladení.... Aj takí sme my všetci, ktorí nenosíme viditeľnú životnú krízu napísanú na čele. Sme všetko, čo je ľudské. A nie je to zle. Ale my všetci máme výsadné právo, popri tom všetkom, na radosť zo života. Na pocit šťastia, na lásku a úctu. A toto všetko sa v ľudskom živote vždy dá objaviť a zachytiť. Máte na to právo aj vy, všetci alkoholicy a drogoví závislí, všetci v beznádejné zúfalých skúškach života. Preto sa nám vráťte do stavu, keď budete tieto svetlé stránky života schopní vnímať aj vy. A nezáleží nám na tom, akému menu venujete svoju vieru, podstatné je, že vám pomôže!

Danka, ďakujeme Vám za Váš príspevok. Nech je takých „zázrakov“, akým ste bola obdarená Vy, na svete stále viac. **J.A.**

Šťastie samotára

Tento úryvok nám poslala jedna naša čitateľka s pripravovanej knihy: Šťastie samotára. Jeho obsah je blízko našim uznávaným hodnotám preto ho uverejňujeme.

- ...mate pravdu vo veľa veciach, ale aj tak, často mam pocit, že môj život nemá zmysel.

Nemám prácu, nemám rodinu, niet ani ženy, ktorá by ma milovala a ja miloval ju. Dni sa mi zdajú prázdne a nenávratne plynú, akoby boli pre mňa celkom zbytočné.

Florián sa odmičal. Vo vlastných slovách si teraz hlboko uvedomoval svoju neradosťnú skutočnosť a pocítil úľutosť. Žena nebadane pokrývala hlavou, akoby presne vedela, o čom sú tie slová a súhlasila s nimi.

- Áno, to všetko sú pocity, keď človek dlhodobo zrádza sám seba. Vtedy vyvstanú, aby duša prebudila vedomie človeka, že kráča nesprávnym smerom.

- Skôr mám pocit, že nekráčam nijakým smerom. Ale okolnosti ma ani nepustia, nemôžem nič iné robiť, som jediný, na kom je náš otec závislý. Nemôžem si len tak odísť, žiť svoj život a nechať ho tu napospas jeho koncu! S takým vedomím by som tak či tak nenašiel nikde pokoj, keby som aj kdesi inde dosiahol veci, ktoré by boli iba o mne!

- Vo Floriánovom hlase bolo cítiť podráždenosť. Akoby chcel dať najavo, že jej teórie sa síce dobre počujú, ale v konečnom dôsledku sú nanič, lebo sa nedá podľa nich zariadiť život, ktorý si stanovil iné pravidlá.

- „Kráčať tým, či oným smerom“, to nie je len výraz pre skutkové kroky, ktoré človek robí. Není to len o tom, čo, kde, ako a s kým podniknúť. Kroky správnym smerom sa majú kráčať predovšetkým v našom vnútri. Nie sú závislé na vonkajších okolnostiach. Nezáleží na tom, v akom prostre-

dí sa práve človek nachádza, aké má možnosti, ani to, akí ľudia sa nachádzajú v jeho prítomnosti. Rozhodujúci je jeho vlastný, vnútorný postoj. Poloha jeho pohľadu, stav jeho mysle. To je pôda, z ktorej kľúčia vonkajšie, hmatateľné plody. Florián, ak dnes nie ste schopný postrehnúť zmysel Vášho života, je to len preto, že ste si mu sami pripísali nulový potenciál. Veci, ľudia aj situácie majú len taký zmysel, aký im sami prisúdime. My sami si pridáme vizitky na všetko, čo s nami súvisí. Ale je veľmi dôležité, nosiť si svoj ZMYSEL všade so sebou. Neodkladať ho vo veciach a ľuďoch okolo seba. Potom sa stane, že sa vzdialíte Vy sám, alebo ony a - zostanete prázdny. Odídu Vám s ním, s takým zmyslom, aký ste Vy sám do nich vložili.

Florián počúval a zamyslel sa nad tým.

- No...

- to znie síce veľmi dobre, ale nerozumiem tomu, teda... z praktického hľadiska mi to uniká.

Dobre, poviem Vám to, Florián, na Vašom konkrétnom príklade. Vravíte, že Váš život postráda zmysel. Z čoho sa teda momentálne Váš život skladá, v čom plynú Vaše dni jeden za druhým? Ráno vstanete, raňajkujete, obriadite osadenstvo vašich malých chlievikov, narúbate drevo, pripravíte obed- večeru pre Vás aj pre otca, potom pracujete v záhrade, okolo domu, večer sa umývate a ľahnete si spať. Každých pár dni sa medzi to zmestí ešte toľko, že štartujete svoj starý tereňák a vyrazíte do mesta vybaviť potrebné veci, nakúpiť, stretnúť sa s kamarátmi. Asi takto plynú dni Vášho života, Florián, opísala som to správne, alebo som niečo záväznú skreslila?

Naklonila hlavu nabok a vyzývavo sa na neho zahľadela.

- Nie, ste veľmi dobre informovaná, odkiaľ to tak presne všetko viete?

(pokračovanie na str. 8)

poverčivá. Pavol, už nie, podme domov. Povedala som so strachom. Neboj sa, nebola čierna. Zasmial sa. Našli sme ulicu, vošli do bytu. Ja prezriem kuchyňu a ty obývačku. Rozkázal. Na stole bola nedopitá fľaša vodky a dva poháre. Nalial. Vypili sme. Začal hľadať v kredenci. Sedela som za stolom, chrbtom otočená k dverám. Čo nasledovalo, bolo ako vo sne. Čo tu robíte? Začula som ospanlivý hlas. Otočila som sa a zbadala, ako nejaký chlap, evidentne vstal s posteľa, lebo mal na sebe len spodné prádlo, sa hnal za Pavlom s tureckou šablou z orientu. Pavol sa stihol uhnúť, podvedome však vzal nôž, položený na linke a nadstavil ruku proti chlapovi. Ten sa nejak potkol a padajúc sa napichol na Pavlov nôž. Padol na zem a váhou tela si ho zapichol ešte hlbšie. Nehýbal sa. Pavol sa zohol a ohmatal mu tep. Mŕtvý. Povedal. Zdrevenela som. Klud bejby - povedal, ešte že mám rukavice, nemusíme sa zdržovať. Podme. Zdvihol ma a viedol ku dverám. Ako mi pomáhal vstať, začuli sme klúče vo dverách. Zabudli sme sledovať výťah. Zdrapil ma za ruku a rýchlo vtiahol za dvere. V druhej ruke som mu zazrela tú nedopitú fľašu vodky. Dvere sa otvorili a prikryli nás. Vošla žena. Pavol ma pustil a udrľ ju zozadu po hlave. Krv sa roztriekla na všetky strany. Spadla.

Nedalo sa nič robiť, prezradila by nás. Povedal ospravedlňujúco Pavol. Odtiahol ju ďalej od dverí a vyšli sme von. Zamkol. Triasla som sa na celom tele. Zabudla som aj kde sme nechali auto, vždy o dve ulice ďalej, aby nás nevideli nastupovať. Prečo nič nehovoríš? Opýtal sa po hodnej chvíli. Nechtiac som obdivovala jeho chladnokrvnosť. Doma sme všetko vyzliekli, aj topánky a spodné prádlo a on s tým odišiel. Mohla byť na tom krv. Povedal. Konečne som zostala sama. Ešte stále som sa triasla. Musela som si naliať pohárik koňaku, až štvrtý ma trochu ukľudnil. Zvláštne bolo, že som vôbec necítila vinu, ani Pavla som neodsudzovala. Prišiel až večer. Ako vyzeráš, pozri sa do zrkadla. Povedal. Poslúchla som. Dívala sa na mňa cudzia žena s rozmazaným makeurom, strapatá a červená od alkoholu.

Milovali sme sa a bol to zvláštny pocit, priťahoval ma akosi ináč ako doteraz, stále som mala pred očami krv. Červenú, pomaly tečúcu a tuhnúcu. Chod sa osprchovať, prebral ma s letargie. Nešla som, Vybral striekačku a pichol si. Musím, ukľudni ma to. Povedal ospravedlňujúco. Chceš aj ty? Ani neviem ako, súhlasila som. Pociť voľnosti a blaženosti mi zaplavil celé telo. Ostali sme v byte, kým sme mali čo jesť. Teraz pôjdeš znovu na tú chatu! Pridem po teba, neboj. Zahlásil. (Pokračovanie naberúce)

MILÉ DUŠE POETICKÝCH SLOVANOV

(dokončenie z prvej strany)

Zem je jeden zo štyroch základných živlov ...Zem, Voda, Oheň a Vzduch... ako si môže človek privlastniť...kupčiť s Vesmirom...? v tomto prípade so zemou na ktorej naši predkovia SLOVANIA vypotili moria potu pri znášaní skál dolu a vynášaní úrodnej zeme v košoch hore... uvedomujú si to „hej Slováci, ktorí sa bijú do... ako prevrátený lavór prs...“

Uvedomujú si ...ako sa postupne zmenšuje Priestor pre Život SLOVANOV?

Ako dostáva naša krásna SLOVENČINA po „boku“...v TV, rozhlase, novinách atď,

Možno sedemdesiat percent nápisov a názvov po uliciach miest je v angličtine, nemčine...!?

Všímame si ako akýsi „harry potter“ vytlačil Janka Hraška...? Nič nové pod Slnkom.

Dovoliť si citovať z listu LUDOVÍTA ŠTÚRA, z 23.1.1851, v ktorom sa sťažoval na neutušený stav, do ktorého sa Slováci dostali po revolúcii, svojmu ruskému priateľovi Izmailovi I. Sreznenskému: „... na nás kam dial horšie časy prichodia... žalosťná ale pravdivá vec... miesto maďarskej predtým panovavšej reči máme u nás všetky reči rovnoprávne... len nie slovenskú, odsúdenú zas len na najnižšie vrstvy života... Lud sa sťažuje na veľké dane a druhé farchy...“

Už iba povzdych v básni mu ostal: ...Kde ste, časy, kde si náš svet, žitá nášho rozvítý kvet? Všetko sa to preč podelo, rozprchlo a rozletelo...

Milé poetické duše SLOVANOV, osobne sa teším z vašich príspevkov v podobe básniček, ktoré posielate do spoločného Priestoru pre Život...a ďakujem tebe Haslerka, tebe Igor, aj filozofovi Janovi aj vtipnému Dr. Agovi ...a ďalším v minulosti, prítomnosti a... v budúcnosti ... Nech sme v Priestore pre Život SLOVANOV...malou, zlatou a bystrou rybičkou... v rybníčku, na kyslík chudobnom... **Váš JOSÍ, 26072004 v Poprade***

Ako uspokojíť detskú dušičku aby sme nemuseli na deti kričať alebo ich nechať plakať

Ak ste zobrali deti na výlet - túru a oni sú už otrávené treba im mozočky niečím zamestnať, aby nevnímali únavu. Čo je pre vás relax a zábava je pre deti otrava.

Pomôže hra na rozprávku- divadlo, ktoré je kočovné a preto herci musia chodiť, nemajú peniažky na domček ani na divadlo. Spievajte spolu s nimi pesničky, ktoré vás oni počas pochodu naučia. Keď sa rozplacú pre čokoľvek nekričte, nevysvetľujte, nelutujte, upútajte pozornosť niečím iným. Mojej 4 ročnej dcérke v električke ujo stúpil na nožičku, rozplakala sa, naklonila som sa k nej a vysvetlila som jej, veď máš ešte jednu nožičku a na tú ti nikto nestúpil však? Zadávala sa na druhú nožičku, podala som jej žuvačku ako bolestné a bolo po plači. Ten ujo mal obuté vibrámy.

Učte svoje deti behať po daždi medzi kvapkami, skákať cez mláku a prebehnúť cez ňu tak, aby sa moc nezašpinili. Šite spolu šaty pre bábiky, hrajte sa na obchod, na školu, spievajte si doma, počúvajte ich keď majú problémy v škôlke s kamarátmi, keď sú smutní, pýtajte sa ich či ich trápi ponúknite im riešenie. Zamestnajte ich vo voľnom čase, prihláste do krúžkov, robte spolu preteky akékoľvek, buďte pre nich kamaráti nie strašidelné autority ale prirodzené autority. Keď povieme, že ideme spinkať, tak je to bez vyjednávaní ale s rozprávkou a pusou na Dobrú noc. Vaše deti sú vážne a smutné, preto že vy ste takí. Buďte veselí, veď pri čistej detskej dušičke to nie je žiadny problém, aspoň zabudnete na starosti. Dá sa to ale čas strávený s deťmi nesmieme vnímať ako stratu a prepočítavať na peniaze. Nič nemá takú vysokú cenu ako je šťastný detský úsmev a veselé detské očka.

Rozprávajte im aké sú pre vás dôležité. Ako by ste si bez nich nevedeli žiť ani predstaviť. Sú to vaše sniečka a jediné čo má vo vašom živote hodnotu sú oni. Ak to aj vo vnútri cítite ste šťastní rodičia a vaše deti sú šťastné, veselé a plné života.

Deti musia mať aj v dospelosti pocit a istotu, že rodičia sú jediní ľudia kde môžu prísť kedykoľvek a s čímkoľvek preto, že oni ich ľubia takých akí sú a pochopia aj ich chyby a vždy dokážu aj ťažké chvíle spolu vyriešiť a obaliť- nadľahčiť humorom bez ktorého je život ťažký a bolavý. HUMOR nie je len soľou a korením života, je aj cukrom. **Veľa**

L I S T Ā R E Ň

Vážená redakcia časopisu *Priestor pre život*.

Asi Vás môj list nepoteší. Nedajte sa pomýliť tým že nie je podpísaný. Prejdem rovno k veci. Dňa 21.7. 2004 ma oslovil v Nitre v centre mesta v čase od 12:00-13:00 hod silnejší mladý muž a požiadal ma o príspevok. Niečo rozprával o Martine a potom požiadal 10 alebo 20 Sk. Dobre dám Vám 20 korún, povedala som a hľadala som v peňaženke a zistila som, že tam mám 100,-200,-10 Sk a 2 koruny. Dala som mu teda 10 korún a dostala som odpoveď: „Vy môžete dať aj viac“ „No dobre“ povedal s pohrdaním a gestom zhnusenosti mi podal noviny *Priestor pre život*.

A toto je dôvod prečo Vám píšem. To bolo niečo čo mi vyrazilo dych, a zrejme som stratila reč. Nevedela som reagovať. Mám 40 rokov, nebola som ani vyobliekaná, ani vymalovaná a pod. Nevieť podľa čoho ten mládenec usúdil, že môžem dať aj viac. Viem čo je chudoba, aj nemať domov, ale aj choroba a vážne ochorenia. Mám ťažko choré dieťa a veľké dieťa, len pár rokov mám vlastný byt, žijem veľmi v skromných podmienkach, iné si pri poplatkoch za byt, cenách nemôžem ani dovoliť. Bývam sama-žijem sama s chorým dieťaťom a roky som žila s chorým dieťaťom na podnájmo. Bola streda 21.7. a v stredu 16.7. som prispela na onkológiu, sem tam dám bezdomovcom aspoň na

KORUNA PRE ŽIVOT

Akokoľvek by to ktokoľvek popieral, aj Slováci patria k najbohatšej miliarde ľudstva! Pritom ročne zomiera od hladu alebo následkom chorôb spôsobených nedostatočnou výživou „len“ okolo 10 miliónov ľudí! Každé 2-3 sekundy zomrie aj našou ľahostajnosťou jeden človek. Kým si prečítaš(te) tento článok, zomrie ich „len“ asi päťdesiat! Ak by sme boli ochotní prispievať účelne aj my, občania Slovenskej republiky mesačne menej ako jednou desaťtisícinou svojho príjmu - a tou istou sumou, teda aj relatívne podstatne nižším podielom mzdy by zlspeievali aj všetky ostatné národy patriace k zlatej miliarde, nemusel by hladom zomierať nik!

Mesačne by stačilo prispievať jednou jedinou slovenskou korunou(!) - za predpokladu, že by sme oslovili každého človeka. To je však nereálne tým viac, že zatiaľ nemôžeme počítať s tým, že myšlienka Koruna pre život prenikne rýchlo aj do hlavných slovenských aj cudzích médií. Reálne je, že prvých niekoľko tisíc občanov Slovenska prispeje rôzne vysokou skromnou sumou, aby sme mohli kúpiť na začiatok napr. stovke nezamestnaným africkým bezzemkom políčko vo výmere 10 ha. Musíme si uvedomiť, že vo väčšine afrických štátov popri suchých savanách využitelných ako pasienky je veľmi málo ornej pôdy. Nerátame preto s väčšou výmerou ako 10 árov na osobu, vrátane detí. Na tejto pôde len ťažko vyprodukujú prebytky, za ktoré by si mohli kúpať náradie, umelé hnojivá a iné veci osobnej spotreby. Následná pomoc by mohla byť zameraná na poskytovanie inoz, remeselnej práce (S tým majú isté skúsenosti aj slovenskí misionári). V tom prípade by mohli začať užívatelia pôdy, ktorú by nevlastnili platiť aj veľmi nízke nájomné. Z toho nájomného by sa mohla kúpiť ďalšia pôda tým, ktorí by na tom v danom čase boli ešte horšie. Ako je známe aj naším bezdomovcom predávajúcimi *Priestor pre život*, Nota bene alebo v Prešove Cestu a ako nám pripomína aj Pán Ježiš s denárom chudobnej vdovy, chudobní a tí, ktorí žijú od výplaty k zálohe pomáhajú relatívne najčastejšie.

Ak by nám chcel pomôcť prezentáciou v masmédiách a na billboardoch najpopulárnejší a v reklamách na zdanlivo podobné ciele „najviero-hodnejší“ slovenský herec, museli by sme ho žiaľ asi odmietnuť. Prinajmenej z dvoch dôvodov. Prvým dôvodom by bolo, že celá činnosť našej rodickej sa nadácie - občianskeho združenia bude

maximálne transparentná. To znamená, že každý si bude môcť na internete sledovať pohyb každej koruny príjmu aj každej koruny výdavku. Ak niekto vloží na náš účet v Poštovej banke napr. jedinú korunu (stačí vyplniť na ktorejkoľvek pošte vkladový lístok, pri tom nemusí platiť žiadny poplatok a majiteľ účtu platí len paušálny poplatok za výpisy - bez ohľadu na počet položiek) a uvedie variabilný symbol, môže si skontrolovať na internete, že jeho vklad sa nestratil. A bude zverejňovaný do najmenších podrobností každý výdavok. Ten herec by si iste neprial, aby všetci vedeli koľko ho to stojí peňazí, aby sa zatváril pred kamerou tak pekne - dôveryhodne. Ak by aj náhodou súhlasil so zverejnením svojho honoráru, nebolo by to možné z druhého dôvodu. Celé toto hnutie bude maximálne altruistické a nebude sa opierať o žiadnych profesionálnych pracovníkov a celé režijné výdavky budú „nenormálne“ nízke. Na Slovensku je napr. vyše 20 tisíc tzv. neziskových organizácií, ktoré však veľkú časť svojich príjmov míňajú na vlastné platy a veľkorysú réžiu. Veríme však, že aj z radov týchto neziskových ľudí sa nájde niekoľko tých, ktorým stačí, že sú už za jednu alebo viacero neziskových činností dobre platení a urobia a preberú dielčiu zodpovednosť aj za Korunu pre život. Pražská arcidiecézna charita zabezpečuje adopciu na diaľku indických detí. Deklarujú, že ich režijné náklady sú len 8% a že iné podobné akcie ich majú podstatne vyššie. My nebudeme mať režijné výdavky vyššie ako 1%. To znamená, že keby niekto priamo v Afrike chcel za sprostredkovanie predaja pôdy len to 1% - v biznise sa platí podstatne viac - budeme ho musieť odmietnuť.

Obraciame sa teda na všetkých, ktorí majú z čoho - aj keď niektorí ťažko, žiť. Ktorí nechcú na všetkom len zarobiť. Aj tým, že dáte článok prečítať niekomu ďalšiemu, pomôžete myšlienke solidarity. A širšej pomoci sa naozaj medze nekladú.

Viaceri si od nás pýtajú číslo účtu. Nie sme však ešte zaregistrovaní! Chceli by sme, aby toto hnutie nezostalo na niekoľkých iniciátoroch. Chceli by sme, aby medzi zakladateľmi boli najrôznejší ľudia dobrej vôle, najrôznejších názorov, aj tí, ktorí sú v iných činnostiach navzájom oponentní. A chceli by sme, aby každá vložená KORUNA bola každým kontrolovateľnou. Prosíme, pridajte sa k nám. Mailujte na adresu: korunapre-zivot@yahoo.com alebo pište na adresu redakcie.

Prečo len 1 Sk?

Vstupné údaje:

1. Predpokladajme, že tých, ktorí by mali pomáhať najbiednejším je jedna miliarda
2. Predpokladajme, že tých, ktorým hrozí smrť hladom a súčasne ktorí by boli ochotní pracovať aj so svojimi rodinnými príslušníkmi na pridelenej pôde je 100 miliónov
3. Predpokladajme, že jeden človek prežije vlastnou prácou na výmere najmenej 10 árov
4. V Slovenskej republike (spolu s Poľskom) je z Európskej únie najlacnejšia poľnohospodárska pôda (3,60 Sk/m²). Predpokladajme, že priemerná cena pôdy v rozvojových krajinách je 1,00 Sk/m².
5. Predpokladajme, že mesačný nájom 1 m² poľnohospodárskej pôdy 0,01 Sk/m² (Cena pôdy by bola splatená za necelých 9 rokov). Na 1 000 m² je to teda 10,- Sk
6. Keďže na jedného odkázaného sú desiaty platitelia, NA JEDNÉHO VYCHÁDZA JEDNA JEDINÁ KORUNA MESAČNE!!!

Tento príspevok uverejňujeme tak ako bol doručený. Radi podporíme túto zaujímavú myšlienku ktorá je blízka našej činnosti. V prípade bližších informácií o realizácii tohoto projektu sa prosím obráťte na pána Ing. Karola Nagyho, Horná I, Posterestante, Banská Bystrica, alebo mailom na adresu : karolnag@fabus.sk.

rohlík a syr. Sem tam pošlem na unicef, internátne školy hluchých, slepých a podobne. Vždy pride nejaká tá poukážka o žiadost o pomoc.

Dávam to s položky na jedlo, presnejšie moja položka na jedlo nemôže ísť ani spolovice na nájomné a poplatky za byt ani s položky na lieky. Do mesiaca sa toho nazbiera a niekedy je toto pár stoviek.

Som veľmi sklamaná, neviem ako budem reagovať keď ma niekto osloví na ulici a bude odo mňa požadovať podporu na nejaký projekt. Asi ich budem obchádzať. Ostal vo mne veľmi zlý pocit, asi naň skoro nezabudnem. Mali by ste si preveriť akých ľudí posielate do terénu. V prvom rade by ste im mali prizvukovať, že to je dobrovoľné. Dobrovoľné príspevky, a nie každý oslovený musí prispieť.

Odpoveď našej redakcie

Milá neznáma pisateľka

Sme veľmi radi že ste nám napísali Vašu skúsenosť s distribúciou nášho časopisu PPŽ. Nevyhýbame sa ani takýmto témam a nemáme dôvod nič skrývať. Takže Váš list nás potešil aj preto, že podobnú skúsenosť môže mať viacej ľudí.

Mnohí naši čitatelia poznajú nášho Maroša, je na ho aj veľa chvály aj veľa hany, hlavne na dôvody ktoré ste aj Vy uviedla milá neznáma čitateľka. Je nám to veľmi ľúto a boli by sme radi keby sa niečo podobné neopakovalo. S našim Marošom si o tom vážne pohovoríme aj za cenu jeho vylúčenia z kolektívu distribútorov.

Takže ešte raz sa ospravedľujeme za Maroša, ktorý v minulosti prekonal ťažký zápal mozgových blán a niekedy sa v svojej emotívnosti ťažko kontroluje čo spôsobuje aj stále užívanie psychofarmaceutických liekov. Na druhej strane ponúka náš časopis s obrovským nasadením a verte, že s utržených peňazi zaplatí obed hocakému bezdomovcovi v ktoromkoľvek meste a najviac pomáha nám pri financovaní výstavby chatiek. Možno keby ste ho bližšie poznali, neprekvapilo by Vás Marošovo jednanie.

Chápeme aj Vaše pocity pri mnohých iných aktivitách na uliciach našich miest, keď podporujete onkológiu, slobodu zvierat a mnohé iné. Chápeme aj to, že za mesiac to môže byť aj pár stovák, a životné náklady len rastú. Určite nie ste sama s týmito skúsenosťami, takých ľudí ako Vy, je možno väčšina. Mnoho ľudí, organizácií natrča ruku a pri tom samotný darca je chudobný ako kostolná myš. Mnoho ľudí kývne rukou a v duchu si povie: „Vy mne pomôžte!“ V podstate majú pravdu, len je dobré si uvedomiť jednu vec.

Chudoba je ako mor, sadá si na tých najbiednejších alebo na tých, ktorí sa neradi delia o svoje málo. Preto ľudia štedrý bývajú málokedy chudobní, je to tým, že vedia dávať. Preto chceme poradiť tým, čo cítia nedostatok až trpia chudobou, nech sa naučia dávať. Nie je dôležitá kolko, no ochota darovať niečo s Lásky sa vráti 77 krát. Preto ľudia núdzny a chudobní, dávajte a bude Vám dané! Vy svoje málo ľahko a bez trápenia podelíte, horšie je to s tými bohatými. Nejestvuje pre Vás aj iných iná cesta ako netrpieť núdzou, kto to pochopil už dnes je bohatý. Kto to nepochopí, jeho trápenie ostane každodenné.

Preto ľudia keď vidíte na ulici zobrať, aktivistov onkológie či Slobody zvierat alebo nášho distribútora, DAJTE a bude Vám DANÉ. Všetko sú to len príležitosti ako byť bohatším.

Možno preto milá neznáma pisateľka ste dostali od nášho Maroša takú „príučku“. Možno vedel alebo cítil, že ste nešťastná a trpíte núdzou.

Možnože sa mýlime a všetko je inak, posúďte sami.
Redakcia PPŽ D. Dižkanec

Vážaná redakcia Priestoru pre Život.

Pred nedávnom sa mi dostali do rúk dve čísla Vášho časopisu a veľmi ma zaujali. I keď mám v mnohom na veci iný názor, vysoko oceňujem Vašu snahu pomáhať ľuďom na okraji spoločnosti, snahu po budovaní základnej ľudskej spolupatričnosti. Veľmi zaujímavé a podnetné sú Vaše pohľady na rôzne veci a javy vókol nás. Pozeráte sa na ne v nekonvenčných a hlbších súvislostiach, nútiacich čitateľa zásadne prehodnotiť všeobecne zaužívané, plytké a povrchné názory.

Vedome nadstavujete zrkadlo prázdnote a základných ľudských hodnôt postrádajúcemu spoločenskému systému, ktorý žiaľ, mnoho ľudí bezmyšlienkovite prijalo a považuje za jediný a správny. Vy ale čitateľa nútite, prebudiť v sebe istú mieru vlastného, zdravého úsudku, učíte ho vnímať súvislosti skryté pod povrchom, súvislosti ja viace sa pri takomto detailnejšom pohľade úplne inak, ako často, okázalo a pokrytecky zvykneme prezentovať navonok. Časopis Priestor pre život si vždy rád prečítam a prajem Vám veľa sil do ďalšej práce.

V súvislosti s Vašou otvorenosťou i značne netradičným názorom, a tiež po prečítaní 11. čísla dozrela vo mne myšlienka, podeliť sa s Vami s istým novým pohľadom na zmysel a pôsobenie a smrť Pána Ježiša.

Vopred chcem upozorniť, že mojou snahou nie je nikoho presvedčiť o svojej pravde, má to byť len podnet k hlbšiemu zamysleniu.

Ak sa pozrieme do vierouky mnohých kresťanských cirkví, nájdeme v nich jeden styčný bod. Prezentuje sa názor, že Pán Ježiš prišiel na Zem, aby nás svojou smrťou na kríži vykúpil od hriechov. Bola to nutná obeta, vykonaná pre záchranu a spásu ľudstva. Žiaľ tento všeobecne uznávaný názor nie je pravdivý, pretože postráda akúkoľvek logiku a je dokonca v priamom rozpore s Desatorom Božích prikázání. Všetci poznáme piate prikázanie: Nezbiješ! Každé úmyselné zabitie je považované za vraždu a je prestúpením piateho prikázania. Uvažujeme teda: mohol by dokonaly Tvorca, ktorý už raz vyslovil dôrazne: nezabiješ!, požadovať ku spásu ľudstva prekročenie ním stanoveného zákona? Nezbiješ? Na jednej strane tu máme zákon, napísaný prstom Božím, znejúci ako bezpodmienečná požiadavka. Na druhej strane ten istý Boh žiada zabitie vlastného Syna ako spásnu obeť na vykúpenie ľudstva. Bud ale platí jedno, alebo druhé! Ak sme presvedčení o autentickeosti Desatora, musí sa nám pri hlbšom zamyslení celkom logicky javiť, že teória nutného obetovania Pána na kríži pre spásu ľudstva je chybná a zavádzajúca.

Ústami Syna zvestoval Boh svetu svoju vôľu. V evanjeliách je zaznamenané: „Milosrdenstvo chcem a nie obeť!“ Stvoriteľ dáva jasne najavo, že ho nemôže uspokojiť obeta, požaduje zmenu človeka! Nechce obeť! Teória nutného obetovania je nie len chybná, ale priamo priečiaca sa Božej vôli!

Ďalším precedensom je i zaujatie postoja k pozemským vykonávateľom „obetovania“. Pozorujeme ich rad radom: od kňazskej veľrady, Judáša, Piláta a zmanipulovaný dav, až po rímskych vojakov. Pozrieme sa do ich vnútra, naplneného úlisnosťou, slabosťou, bezdôvodnou zlobou a surovosťou. Ako sa máme na nich pozerat? Ako na nevinných? Asi áno, lebo zmyslom príchodu Pána bolo jeho „utrpenie a smrť na kríži“. Oni tomu iba napomohli. Veď to nakoniec musel niekto urobiť.

Že ale nevinnými neboli a ich jednanie nezodpovedalo skutočnej Božej vôli, dokazujú slová Pána Ježiša: „Otcé odpustiť im, lebo nevedia čo činia!“ Odpustenie môže nasledovať len po previnení! Oni boli vinní!

Smrť Ježiša vôbec nebola nutná ani chcená. Bola obyčajnou vraždou, odstránením nepohodlného. Boh to tak nechcel. Pán neprišiel zmriem

na kríži. Prišiel aby ukázal jedinú správnu cestu rozvoja ľudskej civilizácie. Pravá Láska k Bohu a k svojmu bližnému, ako k sebe samému je jej základným odkazom.

Prišiel však medzi ľudí nemilosrdne zdierajúcich svojich bližných, ľudí bažiacich po vplyve a moci a ovládaní druhých za každú cenu. Vedome podstúpil riziko, že mu na Zemi bude usilované o život. Žiaľ stalo sa. Títo ľudia sa cítili ohrození novou náukou a od samého začiatku sa usilovali o odstránenie jeho zvestovateľa. Nakoniec boli úspešní. Ježiša zavraždili. Keď zistili že náuka sa šíri ďalej, všetku nenávisť obrátili proti prívržencom Krista. Ale ani za cenu nesmiernych obetí nedokázali zlomiť odhodlanie a vieru prvých kresťanov. Boli nútení hľadať inú cestu a našli ju. Kde nepomôže sila, pomôže lesť. Zo zákerou obratnosťou začali vnášať rôzne odchýlky do čistej nauky, až časom došlo k prekrúteniu samotného zmyslu poslania Ježiša. Účelne bola zneužitá jedna zo základných chýb ľudstva: nesamostatnosť v myslení. S pravého zmyslu príchodu Krista, ktorým bolo prinesenie a dodržiavanie Slova, sa preniesol dôraz na jeho utrpenie a smrť. To hlavné bolo nenápadne odsunuté na druhú koľaj a časom sa stalo podružným. Svet uveril v lacné spasenie bez vlastného pričinenia. Nutnosť plnenia Slova sa už nezerala byť tak nástojčivou a potrebnou. Ale iba jeho plnenie zaručuje národom zeme všeobecný rozmach, šťastie a mier. Zem by sa stala kvitnúcou záhradou, keby sme sa slovom riadili už pri formovaní myšlienok a samozrejme i slov a skutkov v každodennosti bežného života. Žiaľ, jeho nekompromisné a bezvýhradné plnenie nebolo od veriacich nikdy vo všetkej prisnosti a dôslednosti cirkvami požadované. Od všetkých bez rozdielu. Od chudobných aj bohatých, od jednotlivcov, národov a štátov. Milióny ľudí sa hlási ku kresťanstvu. Kde je vlastne slobodná a radostné plnenie prikázania pravej lásky k bližnému? Nepriatelja Krista dosiahli svoje. Zahmlením podstaty pravej príčiny jeho príchodu, nemohlo ľudstvo nasmerovať svoje úsilie jediným správnym smerom: K živej realizácii Lásky k Bohu a k svojmu bližnému, ako k sebe samému. To je to hlavné. Jadro zmysel, podstata. Pravé kresťanstvo je kresťanstvom srdca a nie kresťanstvom nedelným či cirkevným.

Žiaľ človek sa počas dvetisíc rokov vôbec nezmenil, pretože stále znevýhodňuje slová: „Darmo mi hovoríte Pane, Pane, keď nerobíte čo chcem“. Ale nastáva čas, keď mnohé veci vychádzajú na povrch. Každý v sebe a sám za seba by mal usilovať v dennodennom živote o naplnenie Pánom Ježišom ukázaného, praveho a veľkého ideálu človečenstva. Spojením úsilia jednotlivcov môže dôjsť k ozdraveniu celej spoločnosti. Je to jediná možnosť, jediná cesta, ukázaná ľudstvu za cenu obrovského osobného utrpenia. Je veľmi pravdepodobné, že nás nečaká nič dobrého, ak to v blízkej dobe nedokážeme. Stačí si iba prečítať posledné stránky Biblie.

S pozdravom Milan Šupa

Vážení pán Milan!

Veľmi ďakujeme za Váš list, ktorí je zaujímavý aj na uverejnenie v našej listárni, lebo ako ste aj Vy spomenuli, núti ľudí rozmýšľať a hľadať aj iné cesty ako sa verejne a často stádovito deje. Ľudia, nie len dnešnej doby, sú lenivý dospievat na základe logiky, štúdia a akokoľvek inak k určitému poznaniu. Preto aj náš pokus s vydávaním časopisu, verejným kempom a pod. možno v budúcej dobe prispeje k spoločnému hlbšiemu pochopeniu.

Takže vám ešte raz vyjadrujeme vďačnosť za list, aj finančný príspevok a hlavne sa teším, že aj v budúcnosti budú Vaše úvahy obhacovať náš časopis.
D. Dižkanec, redaktor PPŽ

Vážená redakcia PPŽ

Aj ja chcem patriť medzi ľudí, ktorí podporujú Váš ušľachtilý cieľ poskytnúť pomoc ľuďom ktorých už všetci odsúdili za ich morálne poklesky. Som jednoduchý človek, mám 22 rokov, nezamestaný, ženatý a teraz v situácii, keď nemám nárok ani na sociálnu dávku a manželka pracuje za minimálnu mzdu.

Chcem reagovať na číslo 11 – 2004. Prvá vec je aby ste Vy / vaša redakcia / vedeli aj ostatní čitatelia, že som kresťan-nehambím sa to priznať, ani sa s tým chváliť. Viem aj to, že v našej Cirkvi sú kresťania, ktorí nežijú pravým učením nášho Pána Ježiša, ale žijú podľa svojho boha, akého si sami vytvorili a častokrát bývajú horšími ľuďmi ako nekresťania. Ja sám sa nepovažujem za dobrého kresťana, ale za veľkého hriešnika, ktorý vo svojej ľudskej nedokonalosti sa snaží priblížiť k najväčšej láske a pokore ku svojmu Spasiteľovi – Ježišovi. Nechcem v tomto liste nikoho presvedčať o Bohu, jeho láske, lebo by to aj tak nik nechcel prijať, pretože ľuďom chýba základný prvok a to je viera, že je tu niekto, niekto kto je viac ako som ja, nikto kto ma chcel takého aký som a že aj pre mňa pripravil miesto v nebi.

Chcem sa vyjadriť k vašim článkom o sile myslenia takzvaných prorokoch tejto doby a ľudskej vôli. Najprv z témy „perličky s distribúcie časopisu PPŽ č.11“, kde sa spomína ako váš distribútor ponúkal PPŽ neďaleko kostola a všetci tzv. kresťania sa prežehnávali a jeho si nevámsali a ani váš časopis. Keďže verím, že Ježiš sa obetoval aj za mňa, hoci tvrdíte, že to zaväna samovraždou (je to skutok čistej lásky k nám ľuďom, za naše hriechy a za večný život), chcem mu dať najavo pred krížom svoju vďačnosť za jeho obetu, jeho znakom. A to, že všetci títo kresťania nejavili svorne záujem o Váš časopis neznamená, že živý človek pred kostolom je im lahostajný. Veď preto nám Boh dal najväčší dar“ slobodnú vôľu“ - vôľu rozhodnúť sa prijať Boha- alebo nie. Ktorí s ľuďmi dá svojej najväčšej láske slobodnú vôľu? Je to jednoduché, tak aj oni sa rozhodli či prímu vášho distribútora a váš časopis alebo nie.

A čo Vy, chcete prijať Ježiša za svojho Spasiteľa?

Nech je Vaša odpoveď akákoľvek mne na tom nezáleží, lebo som taký istý nedokonalý človek ako hocikto iný, iba s tým rozdielom, že mám nádej byť spasený, ak budem žiť podľa zákona a pravdy Ježiša. Boh chce aby sme všetci boli spasení a mali večný život a aj tu na zemi zakúšali jeho pokoj. Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás. (1Jn4,10)

Je ľahké posúdiť ľudí podľa toho v čo veria, alebo čo zlé urobili. Každý z nás radšej odsúdi toho druhého ako seba, a neváha odsúdiť ho aj na smrť za to najmenšie zlo. Keď príde súdny deň, Boh sa nás nebude pýtať čo sme čítali, čo sme robili, ako sme hovorili ale ako nábožne sme žili. Vtedy nikomu nepomôže výhovorka na toho či onoho kresťana lebo, milosťou ste spasený, skrze vieru, teda nie od seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa nikto nemohol chváliť. (Ef2,8-9) Kto sa chce spasit plnením zákona alebo konaním dobrých skutkov, necíti potrebu Krista ako Spasiteľa, lebo sám seba považuje za svojho Spasiteľa. Preto viera nám nie je daná ako predmet voľby, ale je absolútne potrebná a od nej závisí spása.

Ja sám som na ulici ignoroval vášho distribútora, ale nedalo mi to a vrátil som sa s koptica ulice v nádeji, že podporím charitatívne účely a kúpil som si váš časopis. Je pre mňa sklamaním, nie to čo robíte, ale preto o čom píšete. Hoci pomáhate ľuďom v telesných ťažkostiach ich duša a ich duch ostáva naďalej chorý, spútaný (napr. alkoholom) Túto duševnú stránku neuzdraví žiadne pozitívne myslenie, ľudská vôľa (nie každý má pevnú vôľu) ani šaman, ani proroci, ani levitácia, ani žiadna meditácia a niekedy nezaberá ani medicína, lebo pravý pokoj aj uzdravenie nájdú jedine v Ježišovi Kristovi to. Mnohých tiež uzdravoval, takže valili sa na neho, aby sa ho mohli dotknúť všetci, ktorí trpeli neduhmi. (Mk3,10) A prečo ho nechceme hľadať, hľadať Boží pokoj aj zdravie? Lebo to by sme sa museli najskôr pokoriť a uznať svoju hriechnosť a to nám naše ego a náš rozum, naše pozitívne myslenie zakazujú pre našu pýchu, že existuje niekto silnejší, nikto všemohúci, niekto kto nás chce uzdraviť po celej duchovnej, citovej a dokonca telesnej stránke. Ale na to ľuďom chýba odvaha, majú strach, že musia dodržiavať prikázania a ospravedlňujú všetky svoje hriechy, a čo je najhoršie neveria v existenciu Boha, pretože v minulosti sa k nemu modlili a on nič neurobil, nevedia mu odpustiť a častokrát ani svojmu najbližšiemu. Hovorím vám to preto, lebo aj ja som zažil Božiu lásku a každému to rád prajem, potvrdím a vysvetlím.

Úvahy hlúpeho Jana

Keďže i ja som tu s Vami v čase a priestore, mám možnosť vidieť a počuť najrôznejšie reakcie, vyjadrenia všetkých, ktorí sa označujú napr. za ľudí, kresťanov, politikov, vedcov, atď. Je veru nanajvýš smutné, keď redaktori časopisu, v ktorom tvrdia, že píšete o ľuďoch, mi nevedeli odpovedať na otázku: „Čo robí človeka človekom“? V inom prípade mi zasa na otázku: „Čo ťa udržia pri živote“, odpovedali rôzne. Bolo to jedlo, práca, peniaze, atď. I do plaču i do smiechu.

Zloženie slovenského obyvateľstva z pohľadu vzdelania je jednoznačné: všetci sú múdri. Ešte i tí negramotní nám hovoria: „hlúpy gadžo“. Takže ja „hlúpy Jano“ budem Vám múdрым Slovákom dávať otázky a Vy skúste na nich odpovedať, do redakcie PPŽ.

Otázka: „Čo myslíš, čím myslíš“? Ak hlavou, odpovedám: „tvoju hlavu vidieť, ale myšlienku akosi nie“. Ak ti otvoria hlavu, aj tvoj mozog vidieť, ale ešte zladen neurochirurg na svete nikomu myšlienku v hlave neobjavil.

Znalcom Biblie dávam otázku: „pod vašim čelom sú dve okienka, ktože to cez ne pozerá“? Je síce správna odpoveď: JA, ale treba vedieť kto je to! Lebo totiž i mŕtvolu má oči, ale už nič nevidí. Ba má i uši, žalúdok...

Listy, ktoré posielate do redakcie, sú preplnené citátmi z Biblie. Takže „biblisti“ vyriešte tento problém: šesť hlavných právd z učenia rim. kat. cirkvi uvádza v prvej vete - Boh je len jeden, teda napíšeme 1. V Bohu sú tri osoby, píšeme 3. Lenže 1+3=4. Čo s tým? Oslavuje sa trojica a nie štvorica a prečo trojica a nie TEN, v ktorý je trojjediný?

A ďalšia otázka pre kresťanov, ktorí tak usilovne pranierujú a kritizujú noviny PPŽ: I to najmenšie dieťa vie, že najskôr myslí a keď chce svoju myšlienku zviditeľniť, teda zhmotniť, musí ju vysloviť. Na akých základoch vlastne jednotlivé cirkvi postavili svoje učenia, zdôrazňujem svoje, lebo Ježišove slová Pravdy vôbec nepochopili a zbytok prekrútili, keď tvrdia, že: „na počiatku bolo slovo, to slovo bolo u Boha, atď. Kde je tu teda Božia myšlienka? A ako môže čistý a neviditeľný duch hovoriť? Pýtal som sa mladého človeka: „Ako mohol Boh - čistý a neviditeľný duch, atď. uplácať telo človeka z hliny, keď nemá ruky? Odpovedal: „Bohu stačí myslieť a jeho myšlienka je v tom okamihu činom - skutkom“. Naozaj bolo na počiatku slovo - božie slovo? I pán kardinál Tomášek, v recenzii ekumenickej Biblie píše: „Je treba vzíť v úvahu, že slovo Boží je predevším napsané slovo ľudské...atď“. Kresťania, veď sa modlite: a slovo sa stalo telom - teda človekom, veď iba vtedy je človek človekom, ak má telo - bez tela je iba dušou. Preto i LÁSKA si musela obliecť telo pod menom Ježiš, aby mohla vysloviť a oznámiť ľuďom Božiu myšlienku SLOVOM! Niekto tu má veľký záujem na tom, aby sa Božie slovo prekrúcalo, zahalovalo tajomstvami, veriacich udržiavalo v nevedomosti, v temnote. Je teda jasné, že najskôr je myšlienka a nie slovo.

Lámete si tzv. nad nejakým problémom hlavu, neviete s niečím pohnúť, odrazu Vám vzhupne do hlavy myšlienka a je Vám to JASNÉ a tá jasnosť, to je to SVETLO - Božie svetlo a v tom svetle je prítomné aj TEPLLO - životné teplo a celé to tvorí a dáva ŽIVOT. Ešte aj mnohé hmotné obrazy to potvrdzujú - napr. elektrická žiarovka ohreje svetlom a teplom vajíčka, z ktorých sa vyliahnu kurčatá.

Ďalšia otázka pre kresťanov: „Dá sa Boha naučiť“? Ak áno, tak ste Boha znížili medzi poučky, vybrané slová, atď., teda medzi pojmy, ktoré sa dajú naučiť - nabiflovať! Ovšem, ak nie, ak sa Boha naučiť nedá, tak potom ako Vás môže nejaký doktor teológie, ktorý sa Boha naučil na vysokej škole, o Bohu poučovať, Boha vysvetľovať a pritom obmedzovať tzv. cirkevnými prikázaniami. Veď Vy ste slobodní a slobodu Vám dal Váš OTEC, ktorý je na nebesiach a to v podobe slobodnej vôle. Prikazy je Vám teda dovolené porušovať, ovšem na Ozaj, kto z Vás - drahých veriacich pozná Božie zákony? Pomôžem Vám, sú tri, na ktorých „stojí a funguje“ celé STVORENIE. Napíšte do redakcie PPŽ a ja, hlúpy Jano Vám odpoviem, či ste „uhádlí“.

Jano

Redakcia uverejnila dva listy, dva názory rozličných ľudí. Vážení čitatelia, sami ste mali možnosť porovnať, ktorý list - ktoré slová sú bližšie k logickému mysleniu a ktoré ku fanatizmu. V jednom liste je veta: „Keďže verím, že Ježiš sa obetoval za mňa...“

Ešte sa nestalo v justičnej praxi celého sveta, aby si trest spáchaný zločincom, išiel do väzenia odpykať niekto iný - náhradník. Ak som sa previnil, pykať budem ja a nijaký Ježiš za mňa. Pre mňa, to áno, ale to už je o niečom inom, lebo ja som to zavinil, ale v žiadnom prípade za mňa. Pisateľ listu, zopri množstve citátov z Biblie, pozabudol na to najdôležitejšie, na to čo objaňuje celý akt spasenia a vykúpenia - na APOKALYPSU, na Jánove Zjavenia. Kapitola 7, verš 14, 15. Na otázku: „kto sú títo v týchto bielych rúchach, atď., znela odpoveď: to sú tí, ktorí prišli z veľkého súženia a vyprali si svoje rúcha a zabilili ich v krvi Baránkovej, atď.“

Len si sami uvážte, čo je tam napísané jasne a zreteľne: „oprli svoje rúcha a učinili ich svetlými“. Precítajte si to ešte raz a správne! Je tým predsa výslovne povedané: oni sami to učinili! Teda nie Ježiš očistil ich rúcha. Nevzal teda na seba ich hriechy, ale oni sami museli obmývať svoje hriechy. Teda pravý opak toho, čo hovoria názory duchovne prázdnych veriacich a ich vodcov.

S pisateľom druhého listu možno len súhlasiť: vyhlásiť surovú vraždu, či zabitie za akt milosti, prejavu Božej lásky, vykúpenia či spasenia, je prinajmenšom odvaha. Ak prejavitte záujem o ďalšie informácie tohto druhu, budeme pokračovať v tejto téme, rozhodnutie je na Vás.

Váš hlúpy Jano
z východu republiky Slovenskej

Nesúhlasím s vašimi slovami nenávisť voči zbohatlíkom a ostatným ľuďom tohto typu. Nenávisť ešte nikoho nezmenila, takýto človek si tieto slová ani nevšímá lebo ma svoje peniaze a moc. Tým že prívádzam na neho slová nenávisť škodím aj sebe. Verím a som o tom presvedčený, že jediný kto to zmení nie som ja ani moje slová, či skutky, ale milosť Božieho požehnanie a preto aj ja takýchto ľudí požehnávam a modlím sa za nich. Potom všemohúci koná a premieňa ich vôľu na svoju. Ak by každý prijal Božiu vôľu na svete, dnes by sme neriešili otázky o bezdomovcoch, hladu, vojne,... bol by raj na zemi. Kto neverí božím slovám nech si prečíta Sv. písmo a tí čo neveria v Boha ani v diabla pre tých je napísané: Aby v ohnivom plameni potrestal tých, čo nepoznajú Boha, aj tých, čo odporujú evanjeliu nášho Pána Ježiša. (2Sol 1,8)

Toto sa týka falošných prorokov tejto doby, ktorí nie sú naplnení Duchom Svätým a neprievádzajú ľudí k Ježišovi, ale k sebe samým a tým do večného zatratenia.

V čom spočíva moja pomoc, žiaľ nemám nič okrem strechy nad hlavou, iba ak by som prišiel šíriť slovo Božie a prispieť svojimi rukami na budovanie kempu. Tak prosím prímite odo mňa aspoň laické požehnanie a modlitby za zdravie vášho tela, duše a ducha aby ste vydržali niesť bremeno života a pomáhať ľuďom v núdzi. Nech vás Boh zehná.

S pozdravom a s úctou váš brat

Matián Kúttnik, Švošov

P.s. nehádzte všetkých kresťanov do jedného vreca

Milý Marian!

Veľmi dakujeme za Váš list, za Vaše modlitby a priania v Božiu pomoc. I keď Váš list „kritizuje“ aj Hlúpy Jano a hlúpy Jano, má právo na akúkoľvek kritiku (veď je hlúpy), tak dovoľím si aj ja, toho času redaktor pouličných novín a realizátor projektu Verejných kempov reagovať na Váš list. Ste mladý človek a vaše znalosti a rozhľad používanie citátov s Biblie sú obdivuhodné. Mnohé veci sú Vám jasné a ťažko by ste mohli o nich diskutovať, zrejme je to vaša viera v niečo a za niečo. Tak ako Vám sú mnohé veci jasné, (tak mne redaktorovi PPŽ) sú mnohé veci stále nejasné a o mnohých stále pochybujem. Tak ako sa nám javilo, že kresťania sa sice zbožne prežehnávali a nejavili záujem o nášho distribútora. Zrejme sme sa mylili pri tvorbe tohto postrehu a zabudli sme na slobodnú vôľu ktorá nám bola daná.

Pýtate sa: Chcete prijať Ježiša ako svojho Spasiteľa? Viete, že týmto slovám, ani otázke vôbec nerozumiem? Som možno trochu natvrdlý, no proste nechápem čo tá rétorika o spasení vlastne znamená. Možnože som sám na svete čo tomu nerozumiem a možno, že takých „natvrdlých“ je ešte viac. Ak by sa taký našiel aspoň jeden, tak táto diskusia má zmysel aj v našom časopise. Máte pravdu, že som nedokonalý a dokonca si nerobím nádej, že budem spasený, lebo neviem o čo ide. Keďže o spasení nemám ani páru, takže nemôžem čakať a vedieť, že budem spasený. Takže budem konkrétnejší, aby sme sa trochu rozumeli. Často sa ma pýtajú mnohí ľudia, prečo to robím (pomáham bezdomovcom) mnoho ľudí vidí v tom niečo zisťné. Prečo to robím? Pýtajú sa v duchu. Moju odpoveď aj tak akosi nevnímajú, myslia si väčšinou svoje. Majú pravdu v tom, že to robím zo zisťných úmyslov. Majú pravdu, že pomáham samému sebe. Keď spomeniem frázu: Pomôcť druhým znamená, pomôcť sebe, tak ma moc nepočúvajú. Takže verte, že hlavným motívom mojej činnosti je prísny egoistický záujem. Robí mi dobre, keď ošoh s toho má pár bezdomovcov. Robí mi dobre, keď sa môžem naučiť niečo od bezdo-

movcov, aj medzi nimi sú rôznorodé osobnosti. Robí mi dobre, že ma učia trpezlivosti, aj keď trpezlivosť môže byť vyjadrená nie len láskavým spôsobom (aj to sa mi občas stáva) ale aj krikom, nenávisťou a neláskou. Robí mi dobre, že skromne ma tento egoizmus aj živí. Robí mi dobre, keď na náš časopis reagujú rôzni ľudia a vyjadrujú rôzne názory. Preto pre prísne egoistický záujem nemôžem byť spasený, ani ma to nikdy nezapadlo. Tiež neviem čo je to byť spasený skrze vieru a nie zo skutkov ako píšete, a viete, že mi to mnohí stále pripomínajú? Máte pravdu, že sa sám seba považujem za Spasiteľa, okrem toho, čo ukrižovali na kríži pred 2000 rokmi. Takže na nás egoistov sú prichystané plamene pekelné, tak nám píšete. Keď spomínate Ježiša Krista ako jedinú cestu k spaseniu, čo bude s tými miliardami ľudí na Zemi ktorí v Krista neveria, alebo veria v iné náboženstvo? Aj oni budú zatratení? Aj oni nebudú spasení?

Ja osobne sa považujem za falošného proroka, a často to aj v našom časopise rezonuje a vôbec sa tomu nebráním. Nieкто by so mňa chcel spraviť dobrého a spravodlivého človeka, ja ním nie som a ním nebudem. O prijatie Božej vôle sa usilujem iba svojím egoizmom. A viete, že mi robí dobre neporušovať Božie prikázania? To netvrdím, že som ich v minulosti neporušoval a dokonca si nemyslím, že sa mi to nemôže znovu stať.

Keď sme sa v našom článku o zbohatlíkoch pustili do nich so všetkou nenávisťou, uškodili sme najviac sami sebe. V tom máte pravdu, no niekedy uškodíme sebe aby sme pomohli druhým. Verím aj, že nenávisť je najbližšie k Láске. Niekedy vyzierajú naše poučky a doporučenia hlúpe, lebo svet sa mení.

Daniel Diškanec redaktor PPŽ

AHOJ, PROCES 3

Teraz mi napadla jedna myšlienka, že čo keby ste váš časopis predávali aj v novinových stánkoch a na poštách, ako každý iný časopis. Nevie, či ste nad tým niekedy uvažovali, ale ja si myslím, že normálny človek sa aj hanbí pred takými ľuďmi, a možno aj pred kamarátmi kúpiť si váš časopis, lebo na námestí ho každý vidí a kúpou vlastne podporuje bezdomovcov, ktorých každý odsudzuje. Vlastne, vyzera pred ľuďmi ako hlupák. Ale keby sa predával v stánkoch, kúpil by si ho radšej, lebo tam ho skoro nikto nevidí. A narážam aj na to, že niekedy je dostupnosť vášho časopisu veľmi nízka, hlavne niekedy, keď ho nikto v celom meste nepredáva, a v niektorých mestách a na dedinách sa nepredáva vôbec nikdy. Veď ľudia na dedinách (hlavne tí starší) o ňom vôbec nevedia, a radi by aj nie čo také čítali. Myslim, že distribútor by sa našiel. Napríklad aj ja som váš čitateľ, a kupujem si váš časopis podľa toho, či ho zoženiem, alebo nie. Keby ho mali stále aspoň v jednej trafike v celom meste, podarilo by sa mi kúpiť aj viac čísel, doteraz sa mi podarilo kúpiť iba tri čísla...

JOZEF, NM

Milý Jozef

Dakujeme za Váš list aj za podnetné nápady. Už sme sa pokúšali distribuovať náš časopis inou formou ako pouličnou distribúciou. Žiaľ nepodarilo sa nám prekonať bariéru možno predsudkov ako sú: Náš časopis nazývame časopisom, aj keď sa na to vôbec nepodobá, hlavne svojou vizážou a možno aj obsahom. Neveria nám distribútori tlaču, že si náš časopis nieкто kúpi. Možno si myslia, že sme spadli z neba a rovno na hlavu a preto odmietajú naše ponuky. Takže zatiaľ ostáva jediná forma pouličného predaja, i keď sa budeme pokúšať o Váš návrh ďalej.

Spomínate, že sa nieкто hanbí kúpiť časopis od bezdomovca, v tom máte asi pravdu, len potom náš doterajší spôsob je dobrý pre tých čo sa

hanbia. Prekonať na ulici bariéru predsudkov / hanby/ je dobrý a užitočný pre každého bez ohľadu na vek, spoločenské postavenie, pohlavie a pod. Takže pouličný predaj je dobrý spôsob aj na vstupovanie do svedomia mnohých, ktorí by sa nikdy neprejavili.

S pozdravom redakcia PPŽ

Vážená redakcia.

Váš časopis už po druhýkrát držím v ruke. Žena ktorá je na prvej strane mi ho ponúkla. Som rada, že niečo také existuje. Je to pekné, avšak keď čítam Vaše riadky preniká z nich skepsa. Nesúhlasím so všetkým a dovoľujem si tvrdiť, že pani Mirka má pravdu. Presne viem o čom hovorí. Čo poviete na matku, ktorá chodí s „priateľmi“ na tri štyri dni preč a zabudne, že má doma dve deti a sú bez peňazí, ale mama na alkohol utráca? Keď sa konečne dostaví domov opitá, všetko zašpiní, keď nie je schopná všetko upratať, musia to robiť jej hladné deti. Keď vytriezvie, neopýta sa tých detí čo jedli, ako sa mali. Ale vrieska na nich, že im škola nevoní. Za čo si mali chudence kúpiť rožky? Poviem vám. Ukradli si ich. Áno, žiaľ je to tak. Darilo sa im vďaka predavačkam ktoré nemajú na zákazníkov čas/, kradli ďalej. Ako rástli menili sortiment. Pýtate sa, čo s nich vyrástlo? - Bezdomovci! Lebo ich aj tak vlastná matka vyhodila. Áno, alkohol pôsobí na každého človeka inak. Nieкто plače, iný zaspí, nieкто zúri a tľče okolo seba. „Z lásky“, ako tvrdíte. Verím, že v každom človeku je dobro aj zlo, nieкто nie je úplne zlý, alebo úplný dobrák. Ale ak človek chce spokojne žiť, chrániť si zdravie pre seba a svoju rodinu, má veľa možností ako investovať peniaze. Alkohol je zlo, ktoré žiaľ vládne po celom svete. Pre túto neresť trpelo už strašne mnoho ľudí a detí.

Čím si zaslužilo dieťaťo, s ktorým mama nočnou hodinou v náručí, uteká do ulíc pred bitkou? Nemalo by pokojne spinkať doma? A čo tá žena? Hovoríte že to je z Lásky? Prosím Vás to nehovorte!

Ak sa človek lieči pre svoju ženu a deti, aby žili ako jedna veľká rodina, ktorá sa nemusí hanbiť za opitého otca, tak súhlasím a dávam klobúk dole pred človekom ktorý to dokáže. Viete, to čo vidíme je jedna vec ale koreň veci je niekam inam. A ten treba hľadať...

Priznám sa že sa mi nepáči ako píšete o falošných kresťanoch. Hádzate všetkých do jedného vreca. Aj ja som veriaca. Nehanbím sa za to, by naopak som šťastná že som sa stretla s Pánom Ježišom Kristom. Viete, ono kresťanstvo nie je založené na tom ako často chodíme do kostola, ale na našom vzťahu – ja a môj BOH. Poviem Vám to asi taktó: Za obrovskú sumu peňazí môže byť postavený ten najatraktívnejší kostol, ale láskou naplnená skupina veriacich nie. Teda ak mám lásku k Bohu a dôveru v Neho, áno pozlátený kostol mi nepomôže. Ale verte mi, je veľa úprimných veriacich (a iných).

Nieкто si napríklad myslí, že šťastný je ten, kto má plnú peňaženku. Ale všetko je naozaj bohatstvo čo sa nachádza v srdci. Viete, čo ja považujem za bohatstvo? To je zdravie. Radostné srdce. Uši ktoré počujú detskú pesničku. Aj niektorí priatelia sú hodní pokladov. Alebo spomienky, ktoré bežia popri nás. A všetko, čo je naozaj bohatstvom, sa nachádza v srdci.

Ak som sa váš dotkla, prepáčte. Nedajte sa vyviest s miery a pokračujte vo svojej robote. Je to pre niektorých dôležité a preto potrebné. Zverte svoju prácu do Božích rúk a pôjde to ešte lepšie.

Pavla

Milá Pavla

Úprimne dakujeme za Váš list ako aj názory v ňom uvěřené. Máte pravdu, že pre alkohol

trpelo už mnoho ľudí a hlavne detí. Nechceme tento problém obhajovať ani ho zmenšovať, no odsúdenie nám tiež nepomôže. Jediné čo môžeme zmeniť je prístup nás normálnych či nealkoholikov k tomuto fenoménu. Poviete si, čo my s tým? Nás sa to netýka, no verte, nie sme bez viny. Ak by sa našiel nikto čo povie: Som bez viny! Tak tento človek zabudol na svoje viny, alebo na svoje viny ešte len čaká. Možno, že keby sme hlbšie skúmali pocity ženy alkoholičky, radšej by sme ju neodsúdili a tvárili sa ako muzikanti. Znovu pripomíname, že odsudzovaním nezmeníme počty alkoholikov, skôr naopak, odsudzovanie na nich pôsobí ako jarný dážď, stále ich pribúda.

Píšete nám, že sa Vám nepáči ako píšeme o falošných kresťanoch, že hádzame všetkých do jedného vreca. Myslíte si, /môžeme sa aj mylíť/ že naše odsudzovanie nemôže pobúriť skutočných kresťanov, skôr oddeľuje pravých od nepravých. Pravý kresťan, ktorý nosí vieru vo svojom srdci, vie, že jeho vieru neohrozi pár riadkov právd či poloprávd alebo našich iných publikovaných fantazmagórií. Pravý kresťan vie, že jeho viera v srdci je neovplyvniteľná a nemenná. Aj Vy mimochodom spomínate vieru v srdci. Stotožňujeme sa s Vami aj v iných súvislostiach. Snáď by sme mohli s Vami polemizovať o práci ktorú máme zveriť Božím rukám, vraj by nám to šlo lepšie. Ak by sme vložili všetko do Božích rúk a nespoliehali sa sami na seba, náš časopis by nikdy nevznikol, Váš list by nejestvoval ani náš dialóg. Božia Vôľa je trochu aj naša vôľa, bez našej vôle by sme boli nemými, hluchými a slepými.

Redakcia PPŽ

Šťastie samotára

(pokračovanie zo str. 3)

- Nebolo ťažké si urobiť túto skicu, stačilo dobre počúvať, čo hovoríte a jednotlivé fakty z Vašich slov len pospájať pavučinou deja. - Skromne sa usmiala.

- Ale vráťme sa k našej téme Zmyslu. - zahovorila rýchlo, akoby chcela odpútať pozornosť od svojich kombinačných schopností, ktoré jej Florián chcel zrejme prisúdiť.

- Som toho názoru, že všetky spomenuté činnosti Vám preto pripadajú nezmyselné, pretože na ne hľadíte v pomere celkového horizontu svojho života. Hľadíte na ne, napríklad aj v časovej súvislosti, myslíte pri tom na svoj vlastný biologický vek, máte pocit, že Vám život uteká, že starnete. Mate potrebu vidieť za sebou rukolapne, viditeľné plody svojej snahy, tie ale chýbajú. Drevo, ktoré ste stokrát narúbali, je spálené na popol, zelenina, ktorú ste dopestovali, sa zas a znova stráca vo vašich útrobach, vajička, ktoré sú odmenou za Vaše každodenné kŕmenie sliepok, sú opakovane konzumované. Rozhovory a bujaré chvíle s Vašími priateľmi v meste upadajú po krátkom čase do zabudnutia. Každé ráno vstávate len preto, aby ste udržiavali pri živote toto bezcenné fungovanie Vašej existencie. A večer si líhate len preto, aby ste mali dostatok síl na ďalší „fungujúci“ deň...

Odmŕčala sa, akoby nechávala čas svojmu poslucháčovi všetko odobriť tak, ako povedala. A Florián bol vskutku trochu zdesený z toho, ako tato žena dokázala vyjadriť jeho dennú existenciu. Takto prázdne by ju on sám nedokázal sformulovať. Ale so všetkou úctou, musel uznať, že presne tak z istého pohľadu vyzerá.

- Je treba Vám povedať, Florián, že beh Vašich dní je úplne v poriadku. - Uprela sebaisto svoj pohľad do jeho očí.

- Toto všetko že je v poriadku?? - neisto oponoval. Tak to mi musíte vysvetliť!

- Iste, problém je len v tom, že svoje dni musíte prekvalifikovať z obyčajného prežívania na úžasné vyžívanie sa. Prestaňte rúbať drevo z pocitu povinnosti, že nim musíte kŕmiť, aby ste mali teplo a oheň v peci. Povýšte ho na posvätný rituál, aký mu prináleží. Keď beriete do ruky poľienko a zatínate doň sekeru, uvedomujte si, aký dlhý úsek času bol potrebný, kým vznikla tato pevná hmota o priemere trebárs 10 centimetrov. Myslíte na to, z čoho sa ukladali jednotlivé vlákna jedno k druhému, aby dosiahli danú pevnosť. Dážď, vzduch, slnko, vietor, deň aj noc, všetko sa nachádza v tom obyčajnom kuse dreva, ktoré sa práve v tejto chvíli poddáva ostríu Vašej sekery. A čím je umožnené, že z kusa dreva vznikne pár kúskov menších, podľa želania potreby drevorubača? Je to Vaša sila, je to Vaša ruka, Vaše rameno, sú to Vaše svaly, Florián, ktoré sa jediným záchvevom Vašej myšlienky dvíha do presne takej polohy, ako uznáte za vhodné. Predstavte si všetky jednotlivé nitky svalov vo Vašej ruke, ktoré pracujú na Váš povel... myslíte na čiastočky Vašej rannej stravy, ktorá svojou prítomnosťou, len v zmenenej forme, pracuje práve v tom momente s Vašou rukou, s Vašou myslou, ktorá splodila prebiehajúci úmysel. Uvedomte si, Florián, kým máte narúbaný košík dreva, s kolíkmi skrytými skutočnosťami ste mali tu časť sa práve stretnúť. A keď už odnášate plody svojej námahy na patričné miesto, nezabudnite sa usmiať na slnko, ktoré Vás pri tom všetkom sprevádzalo, spev vtákov - veď tu máme každodenné koncerty zadarmo, prestali ste ich už vnímať? Ak práve prší, pozdravte kvapky, ktoré vsakujú do vašej košeľe a chcú sa dotknúť vášho tela, veď je to dar, pomyslite na neplodnú púšť, kde ich niet a preto tam niet ani zelených oáz. A tu okolo Vás? - jedna veľká oáza zelene, nezávisle od Vašej akejkolvek snahy. Len tie kvapky dažďa sa starajú...

(dokončenie v budúcom čísle)

Nová chatka pred dokončením

OZNAM

Ak ste v situácii že...“ ste sklamaný z druhej osoby, máte zlú náladu, nachádzate sa v zlých vzťahoch, v hádkach s priateľmi, spory v rodine, máte problém so spoločenským uplatnením, trpíte nedostatkom či núdzou napíšte nám do našej redakcie. Pokúsime sa spoločnými silami do úcty našich čitateľov, silou ich dobrého priania Vám pomôcť prekonať krízové obdobia. Môžete ostať v anonymite a zároveň Váš skrytý problém zverejniť. Naša poradňa môže pomáhať širokému spektru ľudí, najst samých seba.

OZNAMY

- prepáčte Vážení čitatelia že náš časopis neprechádza podrobnou korektúrou chýb a štylistiky. Veríme, že nám napriek tomu porozumiete

- ak sa v niektorých témach stále opakujeme, je to preto že sám Život je permanentné opakovanie

- hľadáme usadlosť, pozemok, priestory kde by sme mohli pomôcť vybudovať provizórne ubytovanie pre ľudí bez strechy nad hlavou

- jednému nášmu sponzorovi chceme oznámiť, že sme stratili kontakt s ním, nakoľko na nám vymazali adresy v našej elektronickej pošte

POĎAKOVANIE

Ďakujeme všetkým našim prispievateľom za trpezlivosť a ochotu pri distribúcii časopisu PPŽ.

BODÍ AČIE DR* MIKU*

- * Život je pes. A dokonca túlavý * Niektorí si náladu vylepšujú tým, že ju kazia iným *
- * Radšej ako sociálne minimum by som prijal kapitálne maximum *
- * Vláda nás hádže cez palubu. Ale loď sa potápa ďalej * Klopte, a bude vám vynadané *
- * Ak za vami niekto stojí, možno sa len chce skrýť za váš chrbát *
- * Postsocializmus - generálka pred vstupom do pekla *
- * Všade sa história opakuje, iba u nás sa napakuje *
- * Pravda vypláva na povrch, ak neuviazne na plytčine *
- * Je rozdiel medzi sociálnym zriadením a sociálnym zariadením. Ale zas nie až taký veľký *
- * Armádu nezamestnaných v NATO nevtajú *
- * Nevoľníci sú tí, čo nechodia voliť * Tí, čo stoja na čele, sú niekedy ako bez hlavy *
- * Naša ekonomika by potrebovala injekciu. Smrtiacu *
- * Aby ste sa zviditeľnili, niekedy sa stačí opiť *
- * Všetko zlé je na niečo dobré. Napríklad fernet na žalúdok *
- * Naša ekonomika je stále v plienkach. Nemáme na pampersky *
- * A zasa máme prelomový rok. Prelámu sa pod ním ľady *
- * Pred voľbami sa strany o mňa bili. Po voľbách ma bijú *
- * Čím väčšia tlačienica, tým má človek bližšie k človeku *

* Dr. Ago * Grék * Mika * Mykén *

Priestor pre život

Vydáva OZ Proces-3, Kratinova 11, 036 08 Martin 8, tel.043/4285653, mobil: 0908 085 758. Vychádza vo vydavateľstve

DELTA - Skalka nad Váhom, e-mail:delta@naex.sk. Registrácia: MK SR 2879/2002, ISSN 1336-4170. Šéfredaktor: Pavol Hroznár, zodpovedný redaktor: Daniel Diškaneč, e-mail: proces3@post.sk. © DELTA